

år 2005

S T A N D R Ö S T A J N

Hytten blev omkring 1930 opført af Det Danske Spejderkorps 1. AAKIRKEBY trop på en grund stillet til rådighed af ejeren på St. Strandbygård i Nylars. Grunden lå på brinken mellem Søndre Landevej og kysten, hvortil der var direkte adgang ned af skrænten.

På grund af forskellige uoverenstemmelser med grundejeren måtte man i 1939 flytte hytte til en anden grund, som man fik stillet til rådighed af ejeren af Lauegård i Aker.

Her blev den så genopført. Og kom til at ligge dejligt med læ fra kystskrænten og udsigt over havet.

Men - i 1946 blev vi atter nødsaget til at flytte. Og nu på grund af påståede drillerier mod grundejerens søn.

Men denne gang blev flytningen ikke så langt, idet vi kunne nøjes med at løfte den op med donkrafte, for at sætte den på ruller, som vi på en slidske ved hjælp af taljer kunne trække hytten de 50 meter ind på den anden side af skellet. Ind til vores nye grundejer - Kuregårds jorder, hvor den stadig ligger den dag i dag.

TANKER PÅ EN LILLE RASTEPLADS i 2005

På vej fra Rønne ad Søndre Landevej drejede vi udfor Strandbygård i Nylars til højre ind på den lille parkeringsplads. Vel kommet ud af bilen sagde jeg til Grethe: " Her, lige her lå i sin tid spejderhytten STRANDRÖSTAJN, da Philip og jeg var på vores alderførste ulvelejr fra den 12 til den 14 oktober 1938." Og straks begyndte minderne at vælde frem.

Vi havde i begyndelsen af december 1937 fået udleveret noget materiale om spejderbevægelsen og blevet opfordret til at komme til møde hos vor lærer Aage Hansen hus, Smedegade 26, for at høre mere.

Så altså om eftermiddagen på det angivne tidspunkt, mødte Phip og jeg op og bankede på. Vi blev modtaget i forstuen, Og lidt efter lød en høj stemme inde fra stuen: " Velkommen, tag lige jeres støvler af og læg hue og vanter, og kom så bare herind.." Jeg husker det tydeligt

og kan stadig se situationen for mig. Herinde stod fru Hansen og arbejdede uanfægtet ved sit strygebrædt med tøj flydende til tørre overalt på stole og bord. " Find jer en plads " - " Ryd lidt til side " - " Sæt jer bare ned ". I løbet af et øjeblik var man en del af familiens liv.

Efterhånden var der kommet en lille flok: (Vagn Sode - Bernt Jensen Frode Dam, Sigurd Hansen, Ruud Riis - Kaj Eriksen - Arne Pedersen Leif Larsen - Philip og mig); og så var også lærer Hansens døtre, Birthe og Grethe kommet til stede.

Vi gik nu ind i den anden stue, hvor møblerne var ryddet til side, Her satte vi os i en kreds på gulvet, og lærer Hansens kone Karen fortalte os, at hun skulle være vores leder, den gamle ulv Akela, Birthe og Grethe skulle være flokassistenterne, Baloo og Baghera, og vi skulle være ulvene i flokken, ligesom i junglebogen. Vi blev så delt op i tre små hold: Rød- og Gul- og Blå bande. Og vi legede nogle små lege og hørte lidt fra junglebogen. Fik udleveret en indmeldelsesblanket til forældrenes underskrift, inden vi sluttede rådsmødet af med ulvehyl:

God jagt ulve
AKELA -- Vi vil gøre vores bedste
Vil I Geb -Geb - Geb
Vi vil Gob -GOB - Gob

1 feb. 1938 blev flokken optaget i Det danske Spejderkorps, og vi fik udleveret vores korpsmærke. Og det havde jeg til 1 april 1970, da jeg meldte mig ud efter at have været ulveunge, bandefører, spejder, patruljefører, skovmand, tropsassistent og tropsfører i Aakirkeby, tropsassistent i søspejderne i Kbh, tropsfører i Allinge og sluttelig 1953 - 1970 divisionschef for Bornholms division.

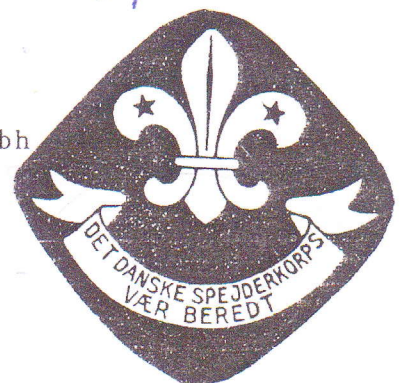
i Ravnene 1 Gilwell trop marts 1958

Det Danske spejderkorps hæderstegn 1955

Det Danske Spejderkorps fortjenstlilje i sølv 1957

Det Danske Spejderkorps fortjenstlilje i guld 1965

Svenska Scoutförbundets hederslilja 1967

"STRANDRØSTAJN"

Just hjemkommet fra en lille tur ned til spejderhytten, der er beliggende ud til kysten for enden af vejen mellem Lauegårds- og Kuregårds jorder i Aaker sogn, vælter tankerne og minderne frem.

Hvor er de dog alle vennerne og kammeraterne, som man tilbragte så mange dejlige stunder sammen med i Strandrøstajn. Hvor er Erik Hansen ("Mælkaslabber"), der en sen aften glædesstrålende vækkede os stolt præsenterende en hare, han lige havde klippet hoved af, da den i mørket var sprunget lige ind i egerne på hans cykel. Og hvor er "Dries" Ipsen, med hvem vi lavede slåskampe på det med træuldmadrasserne dækkede gulv, indtil støvet var banket så meget ud, at vi hverken kunne få vejret eller se lyset fra petroleumslampen eller ilden i pejsten.

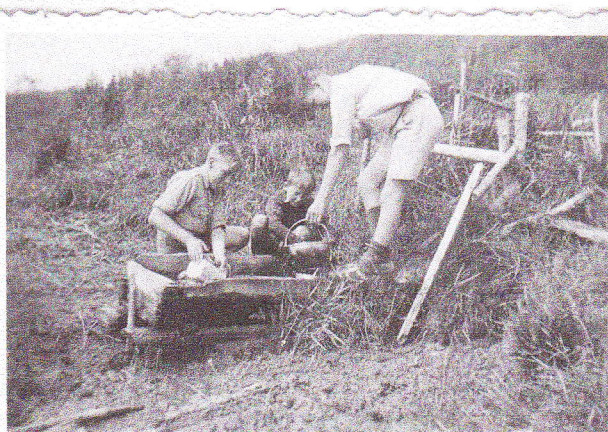
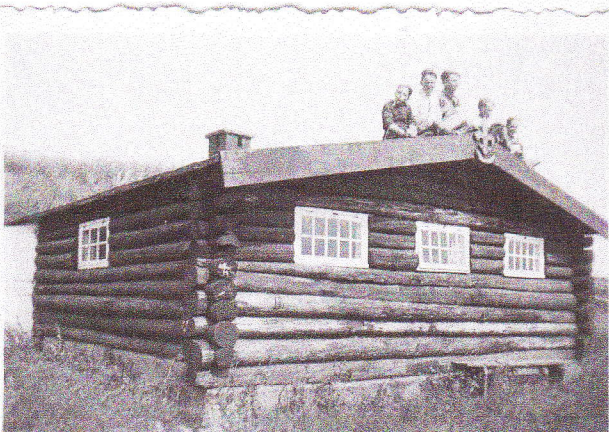
Hvor er " Moster Lunds " Bernt, Andreas Nygård, Philip og Arne " Myra " Jensen med hvem vi gennem 40-ernes snemasser travede ad Limensgade for ved ankomsten til hytten udadsede at måtte konstatere, at den var totalt dækket af sne, så et timelangt gravearbejde forestod inden vi kunne kravle i vore soveposer på vores faste madrasspladser i den lune hytte.

Og hvor er Arne Pedersen " Prima " der, når alle var ved at slumre ind, og en kæmpe prut gjalede i stuen, med den mest kælne og hviskende stemme kunne sige " Der er vist en der små fisser ", og alle var igen lysvågne i et stort grin.

Hvor er Willy Kure, der altid var god for en munter historie. Han der fandt på en aften at gå ud, langt ud, på de store isskruninger og forrette sin nødtørft, for ikke at genere med lugten. Tåbeligt! Allerede næste morgen var de drevet til havs. Det var også ham, der altid, når manspurgte ham hvor han kom fra, svarede " Lilla Soldataragård "

Og Vagn Sode der en nat vækkede os drenge, der sov i hytten, og vi sneg os ud og lyttede på pigerne, der ude i deres telt lå og fortalte hinanden sjofle historier. Den nat røg alle mine forestillinger, om at piger var engle.

Og Bent Ambeck der stille og roligt sørgede for at vi hver Lørdag aften fik nykogt makaroni til vore pølser, og som småsmilende gik og holdt ilden i pejsten og " Giraffen " (brændeovnen) vedlige.

Hytten i 1942 Alle på tag
Leif, Phip, Holger, Sigurd, Prima

Phip, Prima og Leif ved Kilden

EN ULV LYDER DEN GAMLE ULV EN ULV GIVER ALDRIG TABT

„JEG LOVER AT GØRE MIT BEDSTE FOR AT HOLDE
ULVELOVEN OG FOR HVER DAG AT GØRE EN
LILLE TING, DER KAN GLÆDE ELLER HJÆLPE EN ANDEN“

Nå, men altså som jeg står her på pladsen, ser jeg pludselig for mig, os små knægte komme masende ad landevejen på vore små cykler med vores oppakning fast snøret på bagagebæren. Forventningsfulde efter at skue den mystiske bjælkehytte, der skulle være vores opholdssted for vores livs første overnatninger på ulve- (spejder-) maner. Væk fra far og mor - og i sovepose. Jah - min var nu kun et ombukket og sammensyet rødt vattæppe, som mor havde lavet. Men hvor var jeg stolt. Det lignede jo lidt efter en rigtig sovepose. Jeg brugte det forøvrigt i mange mange år, indtil jeg omkring i 1960 gik over til at have en almindelig dyne med, hvilket man til DC- møderne grinede meget af. Det var jo ikke rigtig vildmandsagtigt.

Vel ankommet til hytten skulle vi hente mælk og kartofler oppe på Strandbygård. Vi skule ned og hente vand fra bækken, der rislede i bunden af dalen fra landevejen til havet. Gryder og spisebestik vaskede vi i strandkanten nede ved havet. Der var jo også sand, som kunne gøre det ud for skurepulver. Og nu når man nu var dernede kunne man jo lige så godt klare at skylle hænder og ansigt. Og så huske at tage noget vand med op til kartoflerne, der skulle jo alligevel salt i, når de skule koges. Og så helst med skræl, synes vi, for det er søremej så svært at skrælle med foldekniv og små fingre. Bommelom og Bimmelim ?. Ja, der var jo træer og buske på skrånterne lige udenfor. Og regnen ville jo i løbet af en kort tid skylle det ned af skrånterne. Voila. Og det var også i den glade tid før veterinærkontrol og Smiley.

Der er nu noget eventyrligt, nybyggeragtigt og spændende over sådan en bjælkehytte med sit mørksodede bræddetag og rå tømmerstokvægge. Og ikke mindst når vore ledere i skumringstimen berettede for os om hvordan befolkningen i ufredstider havde bemanded kystskanserne rundt langs øen med kanoner og soldater til forsvar mod udefra kommende angribere. Eller de fortalte, om hvordan man gik strandvagt langs kysten i mørke og stormvejr, for at observere og redde eventuelle skibbrudne.

Det var, som om vi i tussmørket gennem de smårudede vinduer kunne se dem bevæge sig rundt derude, når vi skuede ud i de svajende småbuske og træer på den tætvedliggende skanse. Og når så mørket faldt på, kunne vi sidde i petroleumslampernes blafrende lys og varmen fra brændeovnen, medens vi hækede hestetømmer gennem garntriser, prøvede at flette tørklæderinge og bordskånere af tovværk, samtidig med at vi gættede gåder og fortalte hinanden historier, illustreret med skygebilleder på væggene. Og inden køjetid fik vi friskbagte boller med saftevand.

Ja, og så den sidste morgen blev vi vækket af Grethe, der fortalte at lystfartøjet Chanty var strandet ved Arnager havn, og sad fast på revet 150 meter fra land. Altså hurtig spiste vi vores havregrød, og så afsted for atse. Besætningen var heldigvis reddet, men skibet blev desværre vrage. Og om eftermiddagen vendte vi hjem til far og mor samt kammereter, med masser at berette. Ulveliv var bare blevet sagen for mig og Ulvelov og løfte blev min rettesnor.

Indmeldelsesblanket

DET
DANSKE
SPEJDERKORPS

Bakkeby

Flok.

Hvor er de tre andre, der sammen med mig snuppede en robåd på stranden for at ro ud og "redde" en lystbåd, der var kæntræt, og vi nær var drevet til havs, da tre af vore årer knækkede; så vi istedet for Carnegiefond medalje fik en regning på nye årer.

Ja hvor er de alle de, der var med til at bygge den første hytte og udvide den med køkkenet og lederstuen på nordsiden. Lærer Åge Hansen og hans kone Karen og pigerne Birthe og Grethe, som fik os til at bade i månestrålerne fra den store sten. Og hvor er de som var med til ved hjælp af dunkrafte at sætte hytten på ruller og med taljer slæbe den fra Lauegårds grund og østpå til Kuregårds.

Ja de er desværre næsten alle døde - væk, men minderne om dem er stadig levende blandt os der endnu er tilbage: Erik Rønne, Sigurd og mig. Vi kan stadig tale om week-end turene, sommerlejrene og arbejdsaftenerne. Om besøgene på Limensgade mølles bageri for at købe lidt aftenkaffekage. Om aftenerne hvor vi læste højt for hinanden i petroleumslampens svage lysskær, om "Nuttebergs kuffert" og andre noveller. Eller vi lyttede til batteriradioens lørdagsunderholdninger efterfulgt af skrækudsendelserne om, hvad der skete ikke licensbetalende lyttere, indtil lyden langsomt sygnede hen når batteriet var ved at være udbrændt. Eller uhyggen ved i den mørke nat, at skulle gå de 100 meter over til kilden for at hente vand, og huske at fiske skruptusserne op af tøndens først, så man fik rent vand til aftenkaffen, der om kaffepose manglede kunne tragtes gennem en ren undertrøje.

Eller gå aftenture i måneskin langs stranden til Risegård og tilbage,, eller til hotel Boderne og få sig en sodavand eller is og et øjeblik nyde enmandsorkesteret til en enkelt dans.

Ak-ja; og da vi var nygifte, havde Erik og Gertrud samt Grethe og jeg mange dejlige week-ender dernede sammen; indtil Grethe og jeg var ene tilbage, da Rønnes fik eget hus i Melsted. Så blev hytten solgt til pigespejderne i Vestermarie. Og de holder den godt, for idag står den fuldstændig som vi kendte den. Nymalet, rengjort og græsset slået. Naturligvis er der kommet elektrisk lys i lamperne mikroovn og elkogeplader i køkkenet, vandværksvand i hanerne og wc-kummer i lokommerne. Men stemningen roen og naturen, den er der uforandret.

Der vaskes op ved stranden

Der slæbes sand op fra strand til støbearbejde.

den 16 juni 2004 / Med venlig hilsen